

ABDULLAH MOLLAOĞLU

TABLET KÂŞIFLERİ

Resimleyen
İlke Albayrak

İÇİNDEKİLER

Tabletlerdeki Gizem	9
Karadan Yürüyen Gemi mi?	25
Köfteyle Gelen Soru	45
Dinmeyen Yağmur	57
Boğaz Köprüsü'ndeki Kaşağı	68
Yoksa Her Şey Bitti mi?	87
Çarşıdan Çıkan Çarşılı Köprü	96
Bursa'da Zaman	105
Atlardaki Çılgınlar da Kim?	114
Yoksa Barış Manço Peçenek miydi?	129
Şifre Çözme Zamanı	151
Sınıfta Kâşif Var	155
Ve Sır Açığa Çıkıyor	159

TABLETLERDEKİ GİZEM

Ilık bir sonbahar akşamıydı.

Ömer Tuğrul Bey, iki oğlu ile birlikte evinin bahçesinde oturmuş; bir yandan onları dinliyor, bir yandan da çayını yudumluyordu. Hemen üzerlerindeki gölgeyi sarmaşık sarmıştı. Sarmaşığın artık yavaş yavaş kuruyan dallarından gelen hışırtı da bu sohbete eşlik ediyordu.

Ömer Tuğrul Bey emekli olduktan sonra almıştı bu evi. Şehirden biraz uzakta olan bu ev, çevresindeki ağaçların arasında şirin görüntüsüyle hemen dikkat çekiyordu. Duvarları beyaz badanalıydı. Pencerelemi ise maviye boyanmıştı. Etrafındaki ağaçların

çoğunluğu meyve ağacıydı. Epey de çam ağacı vardı. Bahçenin girişine yakın yerde ise küçük bir süs havuzu bulunuyordu.

Uzun yıllar boyu çalışıp yorulmuş olan Ömer Tuğrul Bey ve eşi Vildan Hanım nicedir bu sessizliğin içinde yaşıyor, gelip geçen zamanın yorgunluğunu çıkarıyordu.

Bu sessizlik, sadece misafirler geldiği vakit bozulurdu. Evin en değerli misafirleri ise şüphe yok ki evlatları ve torunları olurdu.

Böylesi günlerde evlatları ve torunlarıyla hasret giderir, saatlerce süren sohbetlere dalarlardı.

Ömer Tuğrul Bey'in iki oğlu arasında bir yaş vardı. Bu yüzden beraber büyümüşlerdi.

Birbirlerine yakın yaşta oldukları için de birbiri ardına evlenmiş ve çocuk sahibi olmuşlardı. Öyle ki çocukları da aynı yıl içinde doğmuşlardı.

Bu iki torun da tıpkı babaları gibi beraber büyümüştü. Üstelik aynı okulda hatta aynı sınıfta okuyorlardı.

Çocuklardan birinin adı Ömer, diğeri-
nin adı ise Tuğrul'du.

Evlatlarına babalarının ismini verme geleneğini devam ettirmek isteyen iki kardeş, böylece Ömer Tuğrul Bey'in iki ismini iki torununa paylaşmış oluyorlardı.

Ömer ve Tuğrul dokuz yaşındalardı. İlkokul üçüncü sınıfa gidiyorlardı.

Birbirlerine çok benzeyen Ömer ve Tuğrul'un aralarındaki en büyük fark saçlarıydı. Ömer'in düz saçları varken Tuğrul kıvrıkcıktı. Bir de Ömer gözlük kullanıyordu.

Oğullarıyla sohbet eden Ömer Tuğrul Bey bir an sandalyesinden doğruldu ve hemen arkasında duran kapıya doğru baktı.

İki oğlu kendisiyle sohbet ederken eşleri de kayınvalideleri ile birlikte içeride oturuyorlardı. Arada onların sesleri de dışarıya geliyordu.

“Çocuklar arka odada mı?” diye sordu.

“Evet baba, arka odadalar. Biri bir kanepeye uzanmış, öteki diğerine. Ellerinde de tabletleri var.”

“İşte albüm şimdi tamam oldu!”

dedi Ömer.

Sonra arabalarına geçtiler. Ansiklopedi ciltlerini, tablet bilgisayarlarını ve kil tabletlerini aracın bagaj kısmına özenle yerleştirdiler.

Ömer Tuğrul Bey sürücü koltuğuna oturup emniyet kemerini bağladıktan sonra dikiz aynasından baktı ve gaz pedalına basarak:

“İstikamet evimiz!” diye bağırdı.

Çocuklar neşe içinde tekrarladılar:

“İstikamet evimiz!”

Arabayla birkaç sokak geçtikten sonra ise arkadan Tuğrul’un sesi duyuldu:

“Dede sobaya odun at, hava buz gibi!”

ŞİFRE ÇÖZME ZAMANI

Eve dönüş yolu çok keyifli geçiyordu. Şifreyi çözüp Beş Keşif Programı'nı başarıyla tamamlayan Ömer ve Tuğrul yol boyunca karşılarına çıkan ağaçlara, evlere, hayvanlara büyük bir neşeyle bakıyorlardı.

Bununla birlikte neden sonra akıllarına bir şey geldi. Şifreyi çözdükleri için çok heyecanlanmışlardı. Bu yüzden de şifrenin anlamı üzerinde durmamışlardı.

Araba bir rampayı tırmanırken Ömer gözlüğünü düzelterip "Acaba şifrenin anlamı ne? Ödev derken ne denilmek istendi?" diye konuştu.

Tuğrul da o sırada meselenin farkına vardı.

“Sahi ya, ödev derken ne demek istenildi acaba?”

“Ödev” kelimesini söylemek onların aklına ilk olarak kendi proje ödevlerini getirdi.

“Proje ödevimizi hâlâ yapabilmiş değiliz.” diyerek elini başına götürdü Ömer ve sıkıntıyla devam etti:

“Ödevi yapamamamız bir şey değil. Ödevle ilgili hiçbir düşünceye de sahip değiliz. Ne yapacağımızı bilmiyoruz.”

Tuğrul ona hak verircesine başını salladı.

“Ve önümüzde sadece bir gün var.” dedi.

İki kuzen de bir süre sustular. Ödevlerini yapamayacak olmalarından ve öğretmenlerine karşı mahcup duruma düşeceklerinden dolayı çok üzülmüşlerdi.

Torunlarının ani suskunluğu üzerine dedeleri dikiz aynasından arkaya baktı:

“Bence biraz daha düşünebilirsiniz çocuklar. Belki de sizin proje ödevinizle şifreden çıkan ödev kelimesi arasında bir bağlantı vardır.”